

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oglasila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oglasilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oglasila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 14. septembra.

Drobne lastovke in veliki vojaški manevri naznanjajo nam navadno bližajočo se jesen. Letos pa se velikim vojaškim manevrom pripisuje še poseben pomen. Politiki zmatrajo jih za poslednjo veliko skušnjo pred veliko bojno igro, ki bode odločevala o osodi narodov in o uplivu evropskih velesil.

Izmej mnogih manevrov, ki se te dni vrše na evropski celini, zavzimajo posebno pozornost oni ob avstrijsko ruski meji, manevri ob nemško francoski meji in oni v gorenji Italiji. Kakor vremenski proroki po navzgor obrnjenem črnem polzi in močeradu propovedujejo slabo vreme, dež in nevihto, tako ugibajo politični proroki iz raznih okolščin pomen vojaških manevrov.

Velika važnost polaga se v to, da so letošnji manevri sploh na takih krajih, ki so po svoji strateški leži, po političnem položaji že za bojišča odmenjeni. Tako vrše se avstrijski manevri v Galiciji, ki je Avstrije naravni „glacis“ proti vzhodu, naslanjajo se takorekoč na novo močno trdnjavo v Przemyslu, ki se je zgradila jedino z ozirom na možno avstrijsko rusko vojno. Onkraj meje pa je Rusija zbrala veliko vojno silo okolu mogočne trdnjave Brest Litevsk, katere ime se je doslej še malokdaj čulo, a utegne v slučaju vojne postati jednako poznato, kakor svoje dni Sebastopol.

V Alzaciji in Loreni poskuša Nemčija svoje čete, preko meje pa so postavili Francozi svoje batalijone in eskadroni na vojaški oder, da se prepričajo o organizaciji in vztrajnosti nove svoje vojske. Tudi Italija ni zaostala. Manévrom odkazala je gorenjo Italijo in vršiti se imajo okolu slavne trdnjavske četvorice Mantova-Peschiera-Verona Legnago, ob italijansko tirolski meji.

Na prvi pogled na zemljovid nam je takoj jasno, da bodo na pozoriščih sedanjih manevrov res bodoča bojišča, kadar bode onemogla premetenost in lokavost diplomatov in bode moral razsojati vojskovodij meč in kanoni, ki so že od nekdanj „ultima ratio regum“. Kadar dojde do resnega krvavega boja, poskušali bodo Italijani prisvojiti si južno Tirolsko ob Brennerja, Francozi in Nemci spopadli se bodo ob alzaški meji in vojna mej Avstrijo in Rusijo izvojevala se bode ravno ondi, kjer se te dni cis in trans vrše nekrvavi manevri.

Poleg pozorišča, manevrom določenega, pa še druge okoliščine politikom belijo glave. Cesar avstrijski in car Aleksander imata okolu sebe razen svojih generalov tudi svoje diplomate in vsak svojega imenitnega gosta, naš cesar kneza Stourdzo, vnajega ministra Rumunske, to je države, ki bi pri bodi vojni vsekakor imela velevažno ulogo, car ruski pa princa Viljema, zastopnika sosedne Nemčije. Opaža se nadalje, da je ruski vojaški pooblaščenec na Dunaji, general Kaulbars, bil brzojavno poklican k carju v Brest-Litevsk, ter da je nadvojvoda Karol Ludovik istodobno odpotoval k našemu cesarju v glavni stan. Obojno potovanje da je tem pomenljiveje, ker je sicer običajno pozdravljanje vladarjev na državni meji doslej izostalo. Naš cesar da se je prvi približal meji, po dvorski etiketi bil bi torej carjev odposlanec moral ga pozdraviti, a car da se takrat na pravila etikete ni oziral.

Tudi število pri manevrih zbranih vojakov je povod rezki kritiki. Nekaterim listom ni po godu, da je Rusija k manevrom sklicala preveliko silo, 48.000 mož pehote, 10.800 mož konjice, in 210 topov, vrhu tega pa še zrakoplovni oddelek. V vsej resnobi se že pripoveduje, da se te čete ne bodo odpustile v svoja prejšnja stanišča, temveč da ostanejo ob avstrijske meji, da se je pomnožila konjica v Czenstohavi, da se snujejo resnobne vojaške priprave, s kratka da je vojna mej Avstrijo in Rusijo že pred durmi in da je sedaj najugodniši čas, da Avstrija poprime orožje.

Ne da se tajiti, da visi evropski mir na lasu, da so razmere mej velesilami zelo napete, a tako hudo vender še ni, kakor bi želeli nemško-židovski listi, katerih „ceterum censeo“ je in ostane velika vojna, v kateri bi bila Rusija premagana. Nekatera dozdevna znamenja more se tolmačiti prav naravno. Car poklical je barona Kaulbarsa k sebi, ker ga kot vojaka in diplomata zmatra najspodobnejšega, da ga kot svojega komisarja odpošlje na Bolgarsko. Konjektura glede pozdrava pa pokaže vso svojo puhlost, ko čitamo, da je v Aleksandrov dan naš cesar govoril napitnico na zdravje ruskemu carju, da je pri tej priliki godba svirala rusko himno, car pa se na tej napitnici brzojavno zahvalil.

Trditve, da je za Avstrijo sedaj najugodniši čas, da poprime orožje, zdi se nam jako nevarna in lahkomišelnost. Kadar bode napočil resni dan, pala

z marsikaterega o raza dosedanja krinka, naši navidezni prijatelji pokazali se bodo morda naše sovražnike in narobe, izid take vojne je sploh tako dvomljiv, da naši državniki in vojskovodje ne bodo nepremišljeno pričeli vojne, ker dobro vedo, da je pač veliko lažje zmagovati pri nekrvavih menévrih, nego v pravih bitkah.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. septembra.

Državni zbor se snide najbrž 28. t. m. Deželni zbori letos ne bodo več zborovali, ker vlada želi, da državni zbor kmalu reši predloge o avstro-ogerski nagodbi. Debate o avstro-ogerski nagodbi bodo jako burne, kajti ogerska vlada je že poročila Dunajski, da ne more priporočati državnemu zboru sklepe avstrijskega državnega zbora o povišanji carine na petrolej, ker bi s tem uničila domačo petrolejsko industrijo.

Trgovski minister odgovoril je na spomenico, katero mu je poslal **galiski** deželni odbor v zmišlu sklepa ježelnega zbora, da bi se razširila raba poljsčine pri državnih železnicah v Galiciji, da zagradel ne more vlada, preminjati organizacijskih pravil za državne železnice. Kolikor pa ta pravila dopuščajo, se pa bode oziralo na poljski jezik.

Ogerski listi jako razburjeno pišejo proti Rusiji, navdušenost za Batenberžana pa v madjarskih krogih hitro pojema. Ko je odhajal iz Bolgarije, so ga na nekaterih ogerskih postajah še navdušeno pozdravljali, sedaj pa že pišejo madjarski listi, da je dobro, da je odstranjen. Nanj se nikdo ni mogel zanašati, sedaj se je bratil z Angleži, sedaj s Turki, sedaj je zopet prosjačil ruske naklonjenosti.

Vnanje države.

Knez Aleksander nekda ni odstopil zaradi znanega telegrama ruskega carja, ampak ker je spoznal, da je število njegovih nasprotnikov v **Bolgariji** večje, nego je mislil. Celo vojni minister Nikoforov bil je zamotan v zaroto, Karavelov pa ni kazal knezu prešnje udanosti, ampak se je proti njemu jako hladno obnašal. Knez Aleksander je spoznal, da se drugače ne more obdržati, kakor če z vso ostroostjo kaznuje zarotnike, da tako prestraši ruske privržence. Ko sta mu pa nemški in avstrijski zastopnik svetovala, da naj ne usmrti nobenega zarotnika mu ni drugega kazalo več, kakor odstopiti. — Povedali smo že, da je več poslancev ob Aleksandrovem dnevu brzojavno častilo knezu Aleksandru. Dotična častitka, katero je podpisalo 250 poslancev, slove: „V Sofiji zbrani poslanci naroda prosijo povodom imendne Vaše visokosti Boga Vse-

LISTEK.

Novi koledar.

Starolaška povest — prevel M. Č.

I.

V Mirandoli bival je znan, kot zdravnik in zvezdogled sloveči Alojzij Lilius iz Verone. Nekega dne sedel je zamišljen v učni sobi in zrl na svoj ravnokar dovršeni račun. Njemu nasproti, z računsko tablico v levici, dremal je na stolcu bled mladenič. Svinčnik, s katerim je malo časa prej še urno računil, je ležal pod mizo. Nikdo ni vedel, od kod je ta tujec prišel, poznali so ga v mestu le po imenu Edvard Cerca.

Po dolgem molčanju spregovoril je — v svoje račune zamišljeni — Lilius: „Ti zdaj vidiš, da si je že Sosigenes mnogo prizadeval, a sredi poti ustavil. Njegov koledar tudi zdaj ni natančen — moti še za dvanajst minut. To je za jeden dan — v koliko letih? si že zračunil?“

Ko ne dobi odgovora, se ozre po učenci in ga začudeno pogleda.

Lice učitelju jeze zarudi ter se hitro vzdigne. „Kaj — ti spavaš? no, čakaj!“ Globok vzdihljaj mladeniča je spremljal te jezne besede in zaljubljenim glasom izpregovori ime, ki je starega zvezdogleda popolnem razkačilo, — nedolžno ime: „Sofija!“ Bila je pač to tudi zvezda, — a ne nebeška. Razburjeni Lilius popade lenega sanjarja za rame in ga krepko strese. Prestrašeni zaljubljenec plane hitro na noge, plašno se ozre okrog sebe in vpraša: „Kje sem?“

„V blaznici je tvoj prostor in ne v moji izbi!“ grozi se razžaljeni mož. „Sem te zaradi tega vsprejel za učenca? O sramota! jaz te vodim po potu slave, — in ti sanjariš o ljubezni! Ti lenoba. Ljubezen spodbuja le moč na srca do slave, — slabim je pa dremota!“

„Tudi jaz,“ odgovori zdramljeni Edvard povzdignem glasom, „tudi jaz čutim ono moč v sebi in brez bojazljivosti podam se v največjo nevarnost — če ona želi — a žalibog! ona ne ve nič o meni, še manj pa o moji ljubezni? Kako tudi? — še bližati se jej ne upam, ker ta moja zvezda, katere sem vse svoje bitje posvetil, je — kneginja!“

„Kaj kneginja Sofija?“ zavzame se Lilius.

„Ona sama! — Ker sem pa Vam zdaj to skrivnost razodel, hočem Vam tudi resnico povedati. Jaz sam sem knežje rodbine, kar lahko iz teh papirjev razvidite, torej naju ne loči stan, ampak le njena nežnost in angeljska lepota. Tudi me ni spodbujala ljubezen do zvezdoznanstva, da sem se Vam kot reven učenec približal, ampak ljubezen do nje in želja, v njeni bližini živeti; — kaj so mi vse zvezde, če očij preljubljene device ne vidim?!“ — Žalostno prime učitelja za roke: „Oprostite, častiti Lilius, moje odkritosrčnost, če sem Vas razžalil!“

Smehljaje mu Lilius potrka na ramo, rekoč: „Ko bi si tudi z učenostjo Vi kneginjo pridobili, kaj pa potem? njena bolezen je znana, zdravniki pravijo — neozdravljiva, ker jej je prirojena. — Jaz sem drugih mislij. V neki stari knjigi sem bral, da je mlad pastir na Libanonu našel zelišče, katerega čudoviti sok ima tako moč, da tudi mrtve ude ozdravi. Z velikim trudom in zlatom preskrbel sem si nekaj peresc tega zelišča, iz katerega sem te čudovite kapljice ožel — tukaj je stekleničica. Poskusil sem že z dobrim uspehom na večih ta ču-

mogočnega, da Vam da zdravje in dolgo življenje. Obžalujejo, da Vaše visokosti ni več v domovini. Zele, da se pogumni zaščitnik narodne svobode in nezavisnosti kmalu mej nje povrne. Vaša visokost naj dolgo živi v slavo, čast in veličje Bolgarije." Predvčeraj zvečer so imeli poslanci tajno posvetovanje, katerega so se vsi udeležili. Cankov nekda namerava v sebranju predlagati, da bi se pomilostili vsi zarotniki. — Rusija je odgovorila na vprašanja provizorične vlade takole: 1. Rusija bode podpirala sedanjo vlado, dokler bode zastopala in terese dežele in se bode ohranil mir in red. 2. Rusija ne zmatra za umestno, da bi poprej objavila kakega kandidata za knežev prestol, dokler se popolnem duhovi ne pomirijo. 3. Rusija je pripravljena pospeševati zjedinenje, pa ne na sedanji posilen način, kateri le prouzročuje nevarnosti. 4. Obnovljenje dobrih razmer z Rusijo je zavisno od provizorične vlade in sicer od tega, če je pripravljena popraviti sedanje zamude. Drugih pogojev pa Rusija še sedaj ne more povedati ter se bodo naznačili še le, ko se popolnem povrne red. — Dopisnik „Novostij“ je zvedel od Stambulova, da se knez ni mislil odpovedati, temveč je hotel kar tako ostaviti deželo. Stambulov, Karavelov in Radoslavov so ga le s težavo pregovorili, da naj se odpove. Stambulov je zagotavljal, da bi njegovej stranki bil vsak kandidat Rusije dovoljen. Proti dopisniku „Novega Vremena“ se je pa Radoslavov izjavil, da bodo vsi zarotniki pomiloščeni. Ta poročila omenjenih ruskih listov se nam ne zde prav zanesljiva. Če bi bili Stambulovci res z vsakim kandidatom tako zadovoljni, čemu je pač Stambulov tako energično organizoval protustaje in čemu pošiljajo sedaj poslanci častitke knezu Aleksandru.

Da se je odpovedal knez Aleksander, to je jako zadovoljilo **turške** vladne kroge, kakor se piše „Pol. Corr.“ iz Carigrada. Ko bi bil knez ostal, bi bila Rusija najbrž začela vojno, da dobi kako zadoščenje, sedaj pa za evropski mir ni take nevarnosti, ker se bode car s tem zadovoljil, da je odstranjen knez Aleksander. Turki so bili spoznali, da se knez ne more obdržati, za Turčijo bi pa bilo nevarno se zanj potegovati, ker se na angleško pomoč za gotovo zanašati ne more. Prejšnje čase je bilo drugače. Anglija se je odločno potegovala za Turčijo, nemškega cesarstva še ni bilo, Francija je bila vojna sila prve vrste ter je v orijentskih vprašanjih podpirala Anglijo, Turčija pa še ni bila oslabiljena. Sedaj je Anglija osamljena, Nemčiji je pa rusko prijateljstvo ljubše, kakor knez Aleksander. Lahko je tedaj umljivo, da je Turčija spoznala, da se knez ne bo mogel obdržati, ter da je bila vesela, ko se je odpovedal. V turških krogih se misli, da pride Valdemar na bolgarski prestol. Na črnogorskega kneza Nikito in kneza Karadjordjevića nikdo resno ne misli, proti princema Oldenburškemu ali Leuchtenberškemu bi pa ugovarjala Anglija, ker sta preveč ruska. Za Valdemara bi se pa lahko izrekli Rusija in Anglija, ker je z obema dvoroma v sorodu. Anglija bi gotovo bila z njim zadovoljna, za Rusijo se še ne vé. Glavna nevarnost je odstranjena, da je le šel knez Aleksander. V Carigradu se le boje, da bi uspeh Rusije ne vzbudil njene poželjivosti. Sicer se pa nadejajo Turki, da se Rusi zadovoljijo z odstranjenjem Batenberžana in se ne bodo neposredno utikali v bolgarske zadeve.

Kakor se poroča „Standardu“ iz Berolina, hoče **Rusija** stopiti v bodoče z Bolgarijo v jednake razmere v kakeršnih je Avstrija s Srbijo. Ko bi pa Bolgari hoteli zopet voliti Aleksandra, bode pa Rusija to s tem preprečila, da zasede Bolgarijo. — Ruski car podelil je Katkovu Vladimirjev red 2. razreda, ker v svojem listu širi jasne pojme o pravi podlagi ruskega državnega življenja.

Dopisi.

Iz Planine na Notranjskem. 13 septembra. (Volitve — javno varstvo). Mnogo

dež. Ko bi Vi kneginjo ozdravili, bi Vam li mogla v zahvalo kaj drugega podeliti, nego svojo — roko?

Kneginja Sofija Mirandolska, najlepša in najbistroumnejša ženska tiste dobe, imela je že od svojega rojstva mrtudne roke in najslavnejši zdravnik je niso mogli ozdraviti. Kljub svoji boleti prevzela je po smrti svojega očeta vladarstvo male dežele. Na njenem dvoru ni manjkalo nikdar suubačev in občudovalcev, a ona ni hotela o možitvi nič vedeti, temveč nameravala je vso kneževino voliti svetemu očetu v Rimu.

Edvard, — ali kakor se je imenoval — Edvard kneževič A., bil je najsrečnejši človek v Mirandoli, ko mu je Lilius podelil čudovito zdravilo. Nadejpolnega srca in s trdnim zaupanjem v čarobne kapljice, je sklenil ozdraviti preljubljeno kneginjo, če prav ni pričakoval takega sladkega plačila, kakoršnega mu je obetal stari mojster.

Potovaje po Laškem, prebival je tudi dalje časa v Rimu. Nekega večera, ko je občudoval na Vačinskem polji (Campo Vaccino) razvaline krasnih stavb starih Rimljanov, zagleda pred seboj kneginjo

časa pred volitvami se je razgovarjalo in posvetovalo tu in po okolici o bodočih volitvah županstva. Marsikdo bi bil že rad vedel izid volitev, kajti vsakdo je vedel, da bode boj, da si bode ta nasprotovali dve stranki, kar se že mnogo časa ni zgodilo v Planini.

Agitacija je bila živahna na obeh straneh. Vprašanje, kdo bode zmagal, bilo je na dnevnem redu. Vsakdo je željno pričakoval dne 9. septembra, kajti ta dan je volil tretji razred, 10. septembra pa drugi in prvi.

Pričakovalo se je, da se bode mnogo več volilcev udeležilo, kakor se jih je; a krivo je bilo temu lepo vreme, kajti v jesenskem času ima kmet mnogo opravil na polji.

Pri volitvi v tretjem razredu bila je zastopana skoro izključljivo sama Planina; le tu pa tam je prišel kak volilec iz sosednih, v planinsko županijo spadajočih vasi. Sedanjemu gospodu županu nasprotna stranka je prodrla s svojimi petimi kandidati, mej tem ko je prodril na drugi strani samo jeden kandidat, namreč g. župan, ki se je pa odpovedal, kakor se čuje.

Drugače pa je bilo pri volitvah v drugi in prvi razred. Drugi razred je bil skoro v popolnem številu zastopan. Sosebno so se udeležili skoro vsi volilci iz sosednih občin. Zaradi tega je bil hud boj. A vender je prodrla gospodu županu nasprotna stranka s svojimi petimi kandidati. Šesti kandidat bi bil tudi prodril, da mu je bila sreča količkaj mila in ni pri srečkanji potegnil prenizke številke.

Prvi razred prišel je polnoštevilčen na volišče udeležilo se je volitve vseh dvanaest volilcev, ki so skoro jednoglasno volili svojih šest gospodu županu prijaznih kandidatov, koji so se pa odpovedali tej časti, kakor se čuje, menda radi tega, ker bi bili v manjšini. Zato bode volitev še jedenkrat.

Kakšna bode v prihodnje volitev, ne morem reči, vsekako pa bode boj hujši in agitacija tudi hujša, nego je bila sedaj. Toliko o volitvah.

Sedaj pa še nekaj o naši javni varnosti. Varnost imetka in življenja je pri nas dovoljna, imamo pa nekoliko surovežev, ki vse noči po trgu razgrajajo in kriče. Vrhu tega imajo ti predrzni pobalini grdo razvado, da v ponočnih urah domačine brez vsacega povoda kar na cesti ustavljajo in na vse možne načine psujejo. To se ni samo jedenkrat zgodilo, ampak že mnogokrat, za kar imam mnogo prič in takih oseb, ki so bile na cesti ustavljene in psovane.

Tako postopanje omenjenih surovežev je našemu trgu v nečast in napravlja na tujce, ki zahajajo za par mesecev semkaj, jako neugoden utis, ne glede na to, da je več kot grdo, na cesti človeka ne pri miru pustiti. Županstvo, ko bi umelo svojo nalogo, bi bilo že davno lahko napravilo red, a ne stori prav nič in drži roke križema in si ravno s tem daje spričevalo nesposobnosti. Politično oblastvo steklo bi si našo zahvalnost, ko bi v tej zadevi naše županstvo malo potipalo.

Iz Rajhenburga 10. septembra. [Izvirni dopis.] Letos smo tukaj sklenili šolo še le včeraj. Zarad nalezljivih dobre v spomladi bila je šola čez 4 tedne zatvorjena, zato moral se je dopolnjevati pouk deloma po inače prostih četrtkih, deloma s podaljšanjem šolskega leta. Da ne bi imel šolski vodja svojega naturalnega stanovanja v „šoli“, bil

bi pouk ustavljen samo 2—3 tedne. A komaj je bila šola zopet otvorena, zbolil oboje nadučiteljevih otrok in baš došli nečak njegov zaporedoma na istej bolezni, in šola morala se je zopet zapreti. — Kaj takega se ne more pripetiti ondi, kjer ima šolski vodja svoje stanovanje zvanj učilnice, kakor je že na večih šolah v deželi, zlasti v Gradci, pa tudi že po Slovenskem celo za Savo, na pr. v Brežicah, Pišecah, na Vidmu. Sicer govori mnogo razlogov za naturalno stanovanje šolskega vodje v šoli, a še več jih govori za to, da je stanovanje učnih oseb sploh zunaj šolskega poslopa, katerih najvažnejši je že zgoraj naveden. Za šolsko higijeno bo pač treba tudi na deželi posnemati v tem odlikajoča mesta. Pa kje smo še! — Koliko pa imamo na deželi takozvanih okrajnih zdravnikov?? — No, število okrajnih živinskih zdravnikov pomnožilo se je pač pri nas na Štajerskem v najnovejšem času za nekaj.

Komaj je v četrtek v prvič odpravilo, že se j začela zbirati praznično oblečena šolska mladina pred obnovljenim šolskim poslopjem. Ob 8. uri bila je peta maša z zahvalnico in blagoslovom, pri kateri so otroci posebno naidušeno peli. V šolo vrnivši se prebrali so se odličniki iz „Zlate knjige“, potem pa so se razdelile shranjene risanke, pisanke, nazzanila, 14 letnikom, kakeršnih je pa pri nas vsako leto le malo, — pa tudi odpustna, oziroma odhodna spričevala s primernim nagovorom. Iz obrazov mladine dalo se je marsikaj brati pri tej priliki; njena očesa, ta jasna ogledala duš, razodevala so marsikatero tajnost. Kako lepa so vender ta svetla okenca nedolžne nade naše!

Po 9. uri razšla se je mladež, nad polutretje sto otrok. Po naročilu zbrala se je zopet — nikdo ni bil brez šopka cvetlic — in ko so zagodli domači godci, uvrstili so se otroci naglo za svojim zastavnikom in začela se je pomikati doga rajda po trgu ven na „Kuharjev“ travnik na Gorici — k veselici. Za trgov krenejo pridružena gospoda, po paru gospodov gostov tudi iz Pišec in iz Sevnice, od ceste po krajšji stezi, in na tej pričakovala nas je gospodičina Pregelj-nova Lojzika, ista, ki se je še kot šolarica tako lepo odlikovala s svojim zahvalnim nagovorom pri predzadnji šolski veselici l. 1876 na istej Gorici; — le-ta je vsakemu izročila nežen šopek cvetlic, s čemer prikupila se nam je na novo. Zdaj zagrmje izza dvorca možnarji, godci zasvirajo krepkeje. Ko dospemo na prijazni grič in se v lipini senci malo ohladimo, kajti letos je pri nas septembrovo solnce posebno gorko, oglasi se g. nadučitelj izpod stare lipe: „Bog poživi našega presvetlega cesarja Frana Josipa I.“, na kar vsklikne vsa množica trikrat z navdušenim „živio!“ ter zapoje cesarsko pesen; s tem pričela se je veselica. Otrokom postreglo se je zdaj s kruhom, pečenko in z vinom pomešanim z vodo (v Savinjski dolini pravijo takej pijači „trbovs“). Da je vesela mladina čas dobro porabila s petjem, deklamovanjem, telovadbo in igrami, mi ni treba omenjati. Mej najlepšim razveseljevanjem počastil nas je tudi deželni poslanec g. Jermán, bivajoč že več mesecev tukaj, katerega je vse, staro in mlado, s trikratnim „živio“ živahno pozdravilo. Z živim zanimanjem poslušal je male deklamatorje in pevce. Takisto pozdravili smo oskrbnika trapistov g. Gabriela v beli kuti. Ob 5½ uri odpustila se je mladež mej sviranjem in streljanjem.

ne zahteva, — potem se obrne do Liliusa in mu izroči pismo — naglašajoč „od svetega očeta!“ Lilius ga je razumel; z veseljem vzel je pisanje iz rok poslanca in naglo odšel v drugo sobo.

Ko sta bila prijatelja sama, vpraša še le Edvard došleca, kateri vzroki so ga pripeljali v Mirandolo.

„Saj sem vender tukaj rojen,“ odgovori mu Zamara, — „in potem mi je tudi dolžnost pozdraviti kneginjo, ki je bila tistikrat še otrok, ko sem odpotoval v Rim. Imam jej pa še tudi nekaj važnega in skrivnega v imenu papeža povedati, kar zdaj gotovo že tudi Lilius vé, — a ta bode molčal, kakor jaz. Poprej hočem pa še grofa Montessina obiskati, — menim jedinega človeka na dvoru, ki se me bode še spominjal. Po njem hočem izvedeti, če je srce kneginje še prosto, ker — mej nama rečeno — tej čudepolni tekočini, ki jo imaš tu v roki, nič kaj ne zaupam. Pripravljen sem pa tudi jaz, tebi pomagati, a na drugi način, — kako? — zdaj sam še ne vem.“

S temi besedami poslovi se Zamara od prijatelja. (Dalje prih.)

Sofijo. Očaran je obstal in zamaknjen zrl na nežno podobo, ki je tam pri stebri nekega templja slo-nela v svetlobi večerne zarije, zares — boginja sama mej razvalinami. Videl jo je prvokrat in že jo tudi ljubil. — Je li tudi ona ga opazila? tega ni vedel, kakor tudi ni mislil, kateri vzroki so jo napotili, si lice naglo zakriti. Obrnila se je proti spremljevalcu — kardinalu O. — ki je v strani stal ter pod njegovim varstvom naglo zapustila krasni kraj umetnosti.

Od tiste ure sledil jej je — kakor je on mislil — neopazovan, po vseh potih do Mirandole. Tam je pod tujim imenom in pod krilom učenosti, samo da je v njeni bližini živel in preljubljeno opazovati zamogel, nepoznan bival pri Liliusu do tja, ko se je razžaljenemu mojstru razodel in tudi njegova dvomljivost zadobila tako nepričakovan izid.

Ko je Edvard končal, se duri naglo odpro in vitez Zamara prihiti naglo v sobo. Edvard veselo objame nepričakovanega prijatelja in prične, ker mu sočutje starčkovo ni zadostovalo, tudi temu razodeti skrivnosti srca. Zamara mirno posluša srečnega prijatelja do konca, — več zaljubljenec od prijatelja

Oni pa, ki so se s prostovoljnimi doneski sami povabili k pogrnjeni mizi pod kozolcem — bilo jih je nad 30 — posedli so se na pripravljene sedeže v letnem salonu, katerega je poleg lamp razsvetljevala tudi prijazna luna.

Prvo zdravico napije imenovani gospod cesarski svetnik na navzočno učiteljstvo z gg. katehetoma, za kar se mu je pozneje zahvalilo, kajti po tej napitnici mislil se je, zvest privajenemu redu, tudi posloviti. Toda gospod župnik oglasi se s krepko zdravico na g. Jermana, na kar zapoje vsa družba lepo staro zdravico, godci pa zagodejo koračnico veliko prezgodaj odhajajočemu vrlemu zastopniku našemu. G. Jamšek zahvali se potem vsem častitim dobrotnicam in dobrotnikom šolske mladine, sploh vsem prijateljem šole, zlasti onim, ki so pripomogli k današnji veselici — in teh je letos nenavadno veliko — in naj si bo tudi še s tako malim doneskom, v prvi vrsti pa župniku g. Walterju kot spočetniku te veselice, za katero napitnico zapela se je zopet pritrjajoča zdravica, godci so dostavili krepki „tuš“. Napijalo se je dalje posebno radodarnim podpornikom, kakor: načelniku kraj. šol. sveta g. pl. Rainhofen-u, poštarju g. Kacjanu, navzočim damam itd. Duša veselice pa je bil priljubljeni kaplan g. Bratuša — vrli Ljutomerčan — kateri nas je preprijetno zabaval ne le z napitnicami in zdravicami, ampak tudi s svojimi šaljivimi opazkami. Pesem od „pastirja“ moral je na občno zahtevanje še jedenkrat zapeti, vse drugo pa je pomagalo tako krepko, da se je v tihej noči daleč na okolu razlegala. Njegova je bila tudi zadnja napitnica združena z željo, naj bi se jednaka veselica za mlado in staro vršila tudi prihodnje, prav za prav vsako leto. Da smo začeli razhajati se še le ob 3/4 na —, je, ne rečem krivda, marveč le zasluga njegova.

Ledina mej dvorcem in kozolcem pa bo pričala še precej časa, da je bilo pri tej veselici tudi dokaj take mladine, katera se sicer neče več prištevati „otrokom“, katera pa vendar nič manj veselo ne poskoči, če se oglasi godec, no, tukaj jih je bilo pa celo 7 — naj si je tudi na rósnej trati in pri luninem svitu. Slišal sem od te mladine le pritožbo, da so imeli muzikantji danes „te kratke instrumente.“

Na našem kolodvoru je nekaj tednov sem pravi somenj: koš za košem, vreča za vrečo, voz za vozom napolnjen s sadjem tišči tja, kjer se spravlja v denar kar proti, in to je baš praznemu ljudstvu najljubše. Koliko vagonov sadja izpeljalo se je letos od tukaj v inozemstvo, zlasti na Virtemberško, poročati hočem, ko bo kupčija pri kraji. Več o tej važnej stroki poročal je spretnejši poročevalec „od Save“ zadnjič v tem listu.

Grozde zori lepo; kapljice sicer pri nas ne bo veliko, a utegne izvrstna biti, ako nam ne bo nagajalo vreme mej trgatvijo. Govori se že, da bo imel šestinosemdesetčan isto ceno, kakor njegov sprednik petinosemdesetovec; mogoče je pa tudi, da ga še prekosi.

Pred leti postavil si je tukajšnji poštar, gosp. Kacjan, novo hišo. Čez leto in dan pa da prodreti načelni zid, da si napravi uhod na pošto tudi od cestne strani. In glej! Mej šuto zapazijo delavci živo žabo, katera je prišla pred letom z vodo v mavto, s tem pa v zid, v katerem je preživela toliko časa brez jedi, brez vode, in čisto brez zraka. Župnik Videmski, g. Ripšl, pa nam je pripovedoval potem v Mavrerjevi restavraciji, da je opazoval na svojem vrtu v Loki, ko je še namreč tam župnikoval, slepiča, kateri se je vil v jami, ko so apno gasili v njej. Po dovršenem tem delu zapazi gosp. župnik slepiča zravnane na površini. Radovednost opazovatelja vzdigne s pomočjo palčice slepiča iz apnenice ter ga vrže v vrtni potoček in glej čudo: kuhani in pečeni mrtvec je — zopet oživel. Res žilavo in trdno življenje imajo dvoživke.

Domače stvari.

— (Umrli) je preteklo noč, kakor se nam poroča, g. Toma Bartušek, dvorni svetnik in finančni deželni ravnatelj v Inomostu za mrtvoudom.

— (Umrli) je preteklo nedeljo na svojem gradiču Schrottenthurn pri Kranji dr. pl. Vest, bivši nadsodnijski predsednik v Celovci.

— (Umrli) je včeraj zjutraj ob 1/25. uri g. Andrej Zitterer, čevljarški mojster in meščan v Ljubljani, 73 let star. Pokojnik bil je obče spoštovan obrtnik in značajan narodnjak. Bodi mu zemljica lahka!

— (Gosp. dr. Rački,) predsednik jugoslovanske akademije znanosti in umetnosti, bival je dva dni v Ljubljani in preiskaval deželni arhiv. Včeraj zvečer sešlo se je slavnemu učenjaku na čast v čitalniški restavraciji več narodnjakov, pri kateri priliki je bilo več napitnic. Po noči odpeljal se je g. dr. Rački v Zagreb nazaj.

— (Petindvajsetletnico) svojega duhovnega službovanja praznuje danes obče spoštovani župnik Šentjakovski in duhovenski svetnik g. Janez Rozman. Slavnost se je vršila, ker ni sv. Jakoba cerkev še dodelana v sv. Florijana cerkvi. Župljani čestitali so svojem ljubljensku župniku najiskrenejše, ponavljajoč gorko željo, naj bi še mnogo let župnikoval sv. Jakoba fari v prid.

— („Jurja s pušo“) izšla je 15. letošnja številka, ter nam prinesla raznovrstnega gradiva in nekoliko dobrih dovtipov.

— (Prememba v posesti.) Hišo g. Marije Freyer na Trnovskem pristanu št. 14 kupil je iz proste roke g. Domenik Bonano, hišni posestnik v Pulji, za 6000 gld.

— („Ogenj v Tivolskem gozdu“), tako si je včeraj mislil marsikdo, kajti videti je bil gost dim in celo velik plamen mej drevjem nad novim potom. A dospel na lice ognja, videlo se je, da so posekali veliko smereko, v kateri se je bil črv (borkenkäfer) zaredil in požigali kožo in druge odpadke.

— (Kolera.) Na Vrhnikih so doslej že 3 osebe za kolero umrle, nevarni gost je torej že pred vrati našega mesta. — Iz Trsta se brzojavlja dne 13. t. m.: V zadnjih 24 urah v mestu in predmestjih 12 oseb za kolero zbolelo, 4 umrle. Včeraj se stanje shujšalo. Soproga in hčerka oskrbnika Orela v Miramare sta za kolero zboleli. Doslej v Trstu 541 oseb zbolelo, 150 ozdravelo, 344 umrlo. Po deželi so posamični slučajji po mnogih krajih. Najhujše prizadeta je Izola. Izmej 4545 prebivalcev jih je od 28. julija 207 zbolelo, 100 umrlo.

— (Iz Zagreba) se brzojavlja: Posebno hudo razsaja kolera v selu Lič ob reški železnici. Doslej 99 bolnih, 28 mrtličev. Prebivalstvo je bolezen tajilo in zdravniške kamnjalo ter se branilo vsake zdravniške pomoči. V jedni hiši našli so dva mrtliča in dva umirajoča drugega na drugem. Oblastva store vse, da bi se ljudstvo odpovedalo predsodkom.

— (Na velikiletni (češpljev) somenj) postavilo se je včeraj 1261 glav živine, in sicer: 629 konj, 345 volov, 251 krav in 36 telet. Ker na ta dan večinoma žrebata priženo na somenj, je umevno, da je bilo najživahnejše na konjskem somnjišču, kamor se že zarano žrebata gonili in jih do opoludne okoli 300 nagnali. Veselo bilo je gledati mlado, lepo živalico, kako je rezgetala, tolkla in vpenjala se, ter kakor „živo srebro“ niti minute ni mirno stala. Lepa 6—8 mesecev stara žrebata, in teh bila je večina, prodajala so se po 60—70 goldinarjev. Konj so največ kupili Lahji. Še precej dobro se je obnesla kupčija na govejem somnjišču, akoravno primeroma ni bilo veliko goveje živine, ker se je Dolenjem zaradi kolere zabranilo priti v Ljubljano. Pravilo se je na somnji, da je bilo v Laščah in okolici oklicano, da ljudstvo ne sme na somenj v Ljubljano in župani tudi neso potnih listov za živino dajali, kakor, da bi bila Ljubljana že vsa okužena. Jedna žena zgubila je 42 gld., a dosedaj se ni še nobeden oglašil, da bi bil denarje našel.

— (Čebelni somenj) bil je včeraj, po starem običaji pred frančiškansko cerkvijo. Zbralo se je do sto čebelarjev iz vseh krajev Kranjske. Razgovor o ceni bil je dolg. Izvestilo se je, da je pridelek čebelarski po vseh krajih dežele izvrsten, jako obilen in tako izredno dober, kakor jednacega ne pamtijo najstarejši čebelarji. Dasi je bil za čebele prevažni sv. Jarnež teden neugoden, so vendar poznejši lepi dnovi vso zamudo ne le popravili, temveč zvrhoma nadomestili. Čebele so kaj izvrstnega medu nanesele, sosebno od ajde, katera je letos prav lepo cvetela. Cena medu v satovjih udarila se je pri ogromni množini pridelka po 20 kr. za kilogram. Za vosek ponujalo se je po 70 kr. za stari funt, doslej ni bil že nikdar pod goldinarjem. Ljubljanski voskarji nakupili so po storjeni ceni veliko medu, posebno veliko ga je nakupil g. Oroslav Dolenc, ki razpošilja med v Galicijo in na Češko. Čebelarji, posebno starejši, so bili z nizko ceno jako nezadovoljni in so obdržali svoje blago, misleč, da cena vender še poskoči.

— (Izpred porótnega sodišča.) Včeraj bil je pri prvi obravnavi zatožen Janez Bizjak, 31 letni hlapec iz Porezna pri Trziči, zaradi hudo delstva poskušenega zavrtnega umora. Dne 27. junija pretepal je 8 letno hčerko svojega gospodarja Andreja Krokarja, in ko mu je ta na kratko in malo povedal, da ne dopušča, da bi kdo njegove otroke pretepal, zgrabil je zatoženec mesarsko sekuro in grozil gospodarju, da mu bode vamp preparal, a na strogo povelje gospodarjevo zapil je zatoženi sekuro zopet v čok nazaj. Drugi dan nesla sta gospodar in drug njegov hlapec v mlin. Ko se vračata, čakal je za ovinkom zatoženec z dvocevno basano puško, skrit za bukovim drevesom. Ko se gospodar prikaže, pomeri in ustrelil zatoženec vanj in ga zadene s šprihi in sicer z jednim v brado z dvema v prsi in z jednim v kazalec desne roke. Zatoženec ustrelil še drugič, pa ne da bi gospodarja, ki je odskočil, zadel, na kar pobere 15 funtov težek kamen z obema rokama in ga vrže z besedami: Crkniti moraš nocoj; a ni ga zadel, na kar je zatoženec zbežal. Zatoženec priznava, da je ustrelil prvokrat na gospodarja, a ni ga mislil usmrtiti, nego le pohabiti mu desno roko, drugi strel pa pravi, da se mu je slučajno sprožil. Poškodbe gospodarja slučajno neso bile življenju nevarne, teška je bila le poškodba na kazalcu desne roke, kateri je zdaj trd. Porotniki (načelnik g. Anton Prelesnik) izrekli so, da je zatoženi poskušenega zavrtnega umora kriv in obsojen je bil na dvanajst let teške ječe, poostreno vsaki mesec s postom. — Pri drugi obravnavi bil je kmetski fant Peter Šavs iz Podbrezja zatožen hudodelstva teške telesne poškodbe ker je kmetskega fanta Strupija z nožem v desno roko sunil, da mu roka več ne služi. Obsojen je bil na pet let teške ječe. — Pri današnji prvi obravnavi zatožen je bil 37 letni oženjeni delavec Tone Bogataj iz Idrije hudodelstva teške telesne poškodbe. Sporekel se je z Janezom Riharjem in Antonom Svetcem zaradi kanarčka, ki ga je Bogataj za 1 gld. 20 kr., po Svetčevem mnenju predrago prodal. Bogataju se je oponašalo, da za ta denar zdaj popija. Svetec je prijel Bogataja za suknjo in ga začel tresti, na kar ga Bogataj s pestjo po levem očesu udari, tako da je Svetec vid na levem očesu izgubil popolnem. Porotniki so Bogataja krivega spoznali in obsojen je bil vsled mnogih olajšujočih okoliščin na petnajst me-ecev ječe, poostrene s postom vsaki mesec.

— (Razpisana) so notarska mesta v Trebnjem v Žužemberku in v Velikih Laščah. Prošnje v 4 tednih.

— (Razpisano) je vsled odpovedi mesto 2. učitelja na čveterorazrednici v Metliki. Plača 500 gld, Prošnje do konca t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Levov 13. septembra. Cesarjevič šel včeraj z baronom Brunickim in z namestnikom na lov. Bil z uspehom jako zadovoljem. — Cesarju prirejajo se vsakokrat, kadar se odpelje k manevrom, ovacije. Danes spremljal je cesarjevo kočijo banderij konjikov, deklice pa so trosile cvetlice na pot.

Dunaj 13. septembra. Vojni minister odpotoval v Przemysl, da bode vsprejel in spremljal cesarja.

Levov 13. septembra. V taborišči pri Bienkovi Višnji veliko vojakov po solnčarici zadetih. Bolnice prenapolnjene, veliko konj poginilo, tudi cesarjev najljubši konj.

Sofija 13. septembra. Stambulov otvoril sebranje z govorom, v katerem je omenjal dogodkov zadnjih dnij, proglasil knežev in pozival vse Bolgare na redoljubno sodelovanje, da se ohrani mir in red in da se dežela iz sedanjega položaja reši z neprikračenimi pravicami. Na posled naznanil je, da se bode veliko (golemo) sebranje hkratu sklicalo, da prestol dolgo prazen ne ostane. Pred volitvijo zaklical je nek poslanec: Prva misel naj velja odsotnemu knezu, na kar je sebranje ustalo z vsklikom: Živio knez! — Na brzojavno čestitko povodom svojega imendne naročil je car ruskemu konzulu, naj vladi in zastopnikom naroda izreče zahvalo in upanje, da si bode Bolgarska, katere blaginja mu je tako zelo na srci, vedela ohraniti mir in red.

Peterburg 13. septembra. Princ Viljem poslovil se je jako srčno od carske obitelji, ter včeraj zjutraj ostavil Brest Lite sk.

Budimpešta 13. septembra. Zadnja dva dni tukaj 6 oseb za kolero zbolelo, 4 umrle. — Izmej dijakov, ki so napravili pred ruskim konzulatom protirusko demonstracijo in kričali „Abzug Ruska“, „Abzug car!“ bilo danes 6 obsojenih na 30 do 100 gld.

Temesvar 13. septembra. Pri včerajšnji neizgodi v romarski cerkvi v Radni bilo 15 oseb udušenih, 30 teško, nad 100 pa lahko ranjenih.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dolge.)

IX. G. zbornični svetnik J. Baumgartner poroča o vabilu c. kr. geografske družbe na Dunaji k pristopu tako-le:

Slavna zbornica! Kakor znano se dandanes komaj v kateri veda razvija toliko delovanje, kakor v zemljepisju. Zdaj se na vse strani preiskujejo dolgo časa pozabljeni in popolnoma neznani deli sveta, in vsi kulturni narodi tekmujejo med seboj, da napravijo znanstveno in praktično pristopne, do zdaj komaj po imenu znane, prostrane dežele. Žal! da je naša ljubljena Avstrija v tem oziru še daleč za drugimi velikimi državami zaostala.

Nemška država odposlala je z znatnimi denarnimi žrtvami skušene moše, da preiskujejo dolgo neznane kraje, in jih trud imel je sijajne uspehe; odprli so prostrane dežele trgovini in kulturi. Za te uspehe pa gre hvala krepkemu podpiranju zdatnega dela omikanih državljanov, kateri so že delje časa sem podpirali mnogobrojna geografska društva v Nemčiji ter so prišli svoj dar, vsled česar je bilo možno odposlati sposobne moše kot raziskovalce.

Tudi druge velike države, kakor Francija, Angleška in Rusija, so v to smer že mnogo storile.

Da smo mi v Avstriji v tem oziru daleč za vsemi velikimi državami zaostali, dokazuje to, da je c. kr. geografska družba na Dunaji zaradi relativno malega števila članov in zelo pohlavnih dohodkov do zdaj bila le redkokdaj, in nikakor zadostno, v stanu, dati podporo sposobnim in podjetnim potovalcem, kateri pri nas gotovo ne manjka. Vlastno leto bila je prvič v stanu prirediti večjo ekspedicijsko in sicer ono zaslužnega raziskovalca in bivšega glavnega tajnika dr. Oskarja Lenza; vendar se že naprej vidi, da bode družba primorana tej ekspedicijski v bodoče dovoliti še znatne doneske. Da si pridobi potrebna sredstva za pospeševanje zemljepisne vede, obrača se geografska družba do vsega avstrijskega prebivalstva z vabilom k mnogobrojnemu pristopu. Letnina znaša 5 gld. a. v., za izredne člane 10 gld. Za to dobivajo člani vsak mesec izhajajoč časopis „Mittheilungen“ z zemljepisi itd. kot priloge. Kdor hoče pristopiti, se ima oglašiti pri c. kr. geografski družbi na Dunaji (I. Universitätsplatz 2).

Z ozirom na to, da c. kr. geografska družba pospešuje tudi od zbornice zastopane interese, meni odsek, naj bi zbornica ugodila vabilu k pristopu ter predlaga:

Slavna zbornica naj izvoli c. kr. geografski družbi na Dunaji pristopiti kot izreden član z doneskom 10 gld.

Ko so v tej zadevi potem še govorili gospodje: podpredsednik Ivan Nep. Horak, zbornik V. Petričič, vladni komisar, poročevalec in zbornični tajnik, vsprejel se je odsekov predlog jednoglasno.

(Dolge prih.)

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe, ki boleajo za želodčevimi katarami in krčmi, se hitro ozdravijo s pristnim „Moll-ovim Seidlitz-praškom“. Škatlica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov prepat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 11 (20-6)

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novo mesto** vsak dan ob 6. uri zjutraj, vsprejema blago in potnike. Prostora je za pet ljudi.

V **Lukovcu** preko Domžal vsak dan ob 7. uri zjutraj.

V **Kočevju** preko Velikih Lašč vsak dan ob 7. uri zjutraj.

V **Kamniku** vsak dan ob 7. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

V **Polhov gradcu** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 7. uri popoldne po letu, ob 2. uri popoldne po zimi.

Na **Ig** vsak dan ob 7. uri popoldne po letu, ob 3. uri popoldne po zimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novega mesta** vsak dan ob 2. uri popoldne.

Iz **Lukovca** vsak dan ob 5. uri 25 minut popoldne.

Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 minut popoldne.

Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 minut dopoldne.

Iz **Polhovega gradca** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 minut dopoldne.

Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 minut zjutraj.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
13. sept.	7. zjutraj	741.13 mm.	14.2 °C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	740.87 mm.	26.2 °C	sl. jvz.	jas.	
	9. zvečer	741.70 mm.	17.2 °C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 19.3°, za 5.2° nad normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dné 14. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84 gld.	70	kr.
Srebrna renta	85	70	
Zlata renta	114	70	
5% marčna renta	101	90	
Akcije narodne banke	864	—	
Kreditne akcije	278	—	
London	126	—	
Srebro	—	—	
Napol	9	97 1/2	
C. kr. cekini	5	96	
Nemške marke	81	70	
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132	
Državne srečke iz l. 1-64	100 gld.	19	
Ogrska zlata renta 4%	107	30	
Ogrska papirna renta 5%	84	75	
5% štajerske zemljiš. odvez. oblig.	105	50	
Dunava r. g. srečke 5%	100 gld.	118	
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—	
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	70	
Kreditne srečke	100 g	177	
Rudolfove srečke	10	19	
Akcije anglo-avstr. banke	120	111	
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	197	—	

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotlačnicah knjiga:

Odkritje Amerike.

Predelal

H. Majar.

Trije deli, 436 strani, 8°. Vsi trije zvezki v platno skupne vezani 1 gld. 60 kr., po pošti 10 kr. več; posamični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

Ta knjiga je lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti male bode zategadelj hvalil frančiškemu patru Hrizogonu Majarju, da je lepo knjigo Campegio priredil slovenski mladini.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotlačnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Semenj za živino in blago

v Višnji gori,

kateri je bil po c. kr. okrajnem glavarstvu Litjskem iz zdravstvenih razmer prepovedan, dovolil se je na prošnjo občinskega zastopa zopet in bode, kakor vsako leto, na kvaterni ponedeljek dne 20. septembra 1886.

Mestno županstvo.

(674—1) Fran Starcer, obč. svetovalec.

J. & S. KESSLER v BRNU, MORAVSKO,

Ferdinandove ulice št. 22,

razpošiljata po poštne povzetki:

3 ženske srajce iz šifona s pletenjem	gl. 2	50
3 ženske srajce iz močnega platna z zobčastim ustavkom	3	25
3 ponočni korzeti, bogato okrašeni I. a gl. 4.—, II. a	1	80
3 ženska krila iz uvačane suknje, vseh barv, jako okrašena	3	—
1 ženski jopić iz ovčje volne, vseh barv, jako priležen (Jersey)	2	—
1 Angora-ogreinjalo za zimo, 1/4, vseh barv	2	80
1 Jägerjeva normalna srajca za gospode in dame, iz čiste volne	3	50
1 Jägerjeva normalna hlače za gospode in dame, iz čiste volne	3	—
1 žensko spodnje krilo z vezanimi kraji	1	50
1 angleški popotni plaid, 3 1/2 m tra delg, 1.00 metra širok	4	5
1 Klatavska srajca za gospode, bela ali barvasta, I. a gl. 1.80, II. a	1	20
3 delavske srajce iz oksforda, II. a gl. 1.40, I. a	2	—
3 pare spodnjih hlače iz barhanta ali kro-se-a, II. a gl. 1.80, I. a	2	50
6 parov kratkih nogov, pletenih, belih in barvastih	1	10
3 kravate iz atlasa, široke ali ozke, II. a 75 kr., I. a	1	50
6 zimskih kap iz pliša, za moške in dečke	1	50
6 zimskih predpasnikov iz oksforda, surovega platna iz šifona	1	60
6 parov ženskih zimskih nogov, belih ali barvastih, pletenih	1	50
1 kos doma čega platna, 29 Dunajskih vatlov, I. a gl. 5.—, II. a	4	20
1 kos šifona, 30 Dunajskih vatlov	5	50
1 kos Rumburskega oksforda, 30 Dunajskih vatlov	4	50
1 kos Prosniskega barhanta, 30 vatl., bel, rudeč gl. 6, modrorjav	5	—

Cenilniki in uzorci zastoni in franko.

Neugajajoče blago se brez ugovora nazaj vzame.

* Častitlj. duhovščini in drugim zaupanja vrednim osobam tudi brez poštne povzetja. (642—4)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.